

Мама се въ земята скри,
Ний дѣца сме татку три;
Въ трудъ упоренъ всѣки часъ
Татко бжхти се за насъ!

Оня, що е горѣ — тамъ,
Е нежененъ и е самъ,
Нѣма той сърце въ гърди —
Камъкъ хладенъ въ тѣхъ седи!

Чудесното зърно.

(Норвежка приказка).

Живѣла едно врѣме една бѣдна вдовица. Тя имала единъ синъ на име *Йоргенъ*.

Веднажъ майка му го пратила да вземе брашно отъ сандѣка. Той напѣлнилъ тенджерата и излѣзълъ на двора. Въ това врѣме задухалъ силно сѣверниятъ вѣтъръ и разпилѣлъ всичкото брашно . . .

Мъчно станало на Йоргена; тжжно гледалъ какъ брашното се разнасѣло на всички страни . . . Тѣ нѣмали вече брашно въ сандѣка . . .

— Мамо, проклетъ да е този сѣверенъ вѣтъръ, той ни грабна по-

